

mistři na Slovensku oprávněni stavěti jen přízemní obytné budovy jednoduché konstrukce bez účasti stavitele, stejně tak jako podle vlád. nař. č. 103/1925 Sb., takže st-li nebyla způsobena žádná právní újma použitím nesprávného předpisu.

Č. 11.526.

Samospráva obecní. — Řízení správní: * Podává-li se odvolání k vyšší stolici jménem obce, potřebí jest po rozumu § 7 zák. č. 76/1919 Sb., aby na podání odvolání usnesla se obecní (městská) rada.

(Nález ze dne 5. listopadu 1934 č. 20.512.)

Prejudikatura: Srov. usnesení IX/1919.

Věc: Josef W. v T. proti zemskému úřadu v Praze o obsazení místa obecního úředníka.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

Důvody: Okresní úřad v Tachově výměrem z 13. října 1931 vyhověl odvolání dnešního st-le z usnesení městského zastupitelstva v T. z 24. července 1931 ve věci obsazení místa obecního úředníka účetního při městské elektrárně. Z tohoto výměru podal starosta města T. jménem městské rady t.-ské odvolání, jemuž zemský úřad v Praze výměrem z 30. června 1932 vyhověl, výměr okr. úřadu zrušil a zamítl odvolání st-lovo z usnesení městského zastupitelstva z 24. července 1931 jako bezdůvodné.

Ve stížnosti podané na toto rozhodnutí namítá se na prvním místě, že zem. úřad rozhodoval na podkladě odvolání, na jehož podání se neusnesly povolané orgány obce, totiž ani městská rada, ani obecní zastupitelstvo. Mělo proto býti odvolání odmítnuto jako nepřipustné.

O této námitce uvážil nss toto:

Podle ustanovení § 14 odst. 3 spr. ř. (vl. nař. z 13. ledna 1928 č. 8 Sb.) má úřad zkoumati legitimaci strany z úřední moci a vykonati, je-li potřebí, nutná šetření k jejímu zjištění. Tento předpis, obsažený v hlavě I., nadepsané »Povšechná ustanovení«, má platnost i pro řízení odvolací, upravené v hlavě V. Z předpisu toho plyne, že povinností zem. úřadu bylo z moci úřední zkoumati, zda odvolání, podané k němu z výměru okr. úřadu v T., je podáno stranou legitimovanou. Odvolání bylo k žal. úřadu podáno na obranu usnesení městského zastupitelstva z 24. července 1931 ve věci ustanovení obecního úředníka proti zrušovacímu výroku okr. úřadu, tedy zřejmě na obranu autonomie obecní. Jeví se tedy odvolání svým obsahem jako opravný prostředek městské obce T., jako projev vůle této obce samé. Jest tudíž uvážiti, jaké náležitosti bylo třeba splniti, aby na zmíněné odvolání mohlo býti pozíráno jako na projev vůle městské obce T.

Podle předpisů obecního zřízení a zákonů k němu se pojících projevuje obec svojí vůlí svými orgány, jimiž jsou zejména obecní zastupitelstvo, obecní rada a starosta obce. Který z těchto orgánů obce je po-

volán, aby tvořil volní projev obce, je předepsáno v obecním zřízení a zákonech k němu se pojících tím způsobem, že určité věci jsou vyhrazeny usnesení obecního zastupitelstva (arg. §§ 31—36, 37, 41, 54 čes. ob. zř.), jiné obecnímu starostovi (§§ 47, 52, 55, 56, 64), o všech věcech pak, které podle zákona nejsou výslovně vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu anebo podle nařízení zákonných, po případě usnesení obecního zastupitelstva, nejsou vzneseny na starostu, usnáší se podle § 7 novely k obec. zřízení ze 7. února 1919 č. 76 Sb. obecní rada.

Mezi předměty, jež v citovaných předpisech obecního zřízení jsou výslovně přikázány obecnímu zastupitelstvu nebo starostovi, není obsažena právní obrana aktů obecní samosprávy proti rozhodnutím správních úřadů podáním opravných prostředků. Zejména nespadá po názoru nss-u tato činnost pod pojem »vykonávání usnesení obecního zastupitelstva, které je podle § 56 odst. 2 čes. ob. zř. přikázáno starostovi obce, neboť »vykonáváním« usnesení rozumějí se obvykle dispozice, kterými se uvádí ve skutek věcný obsah usnesení, nikoli také obrana právní existence usnesení samého. Že i v § 56 odst. 2 čes. ob. zř. jest obratu »vykonávání usnesení« jen takto rozuměti, je patrné z toho, že zákon považoval za nutné zvláště ještě uvést, že starosta má žádati za schválení usnesení dohlédacím úřadem, je-li takového schválení zapotřebí. Kdyby byla již do pojmu »provádění usnesení« zahrnuta také každá činnost, směřující k zabezpečení právní existence a právní účinnosti usnesení samého, nebylo by zajisté třeba, aby zákon ještě zvlášť vytýkal povinnost starosty zakročiti o předepsané zákonem schválení usnesení obecního zastupitelstva. Nespadá-li však rozhodování o podání opravných prostředků do pravomoci ani obecního zastupitelstva, ani starosty obce, pak jest k dispozici té povolána podle § 7 zák. č. 76/1919 Sb. obecní rada.

Z předeslaného výkladu plyne pro daný případ, že odvolání podané k žal. úřadu z výměru okr. úřadu z 13. října 1931 mohlo býti považováno za opravný prostředek podaný obcí města T. jen za předpokladu, že na podání odvolání toho se usnesla městská rada. V obsahu odvolání se sice uvádí jako odvolatelka městská rada v T., ale nepředkládá se úřední doklad o tom, že se na podání onoho odvolání usnesla městská rada, ani se neuvádí, kdy se takové usnesení stalo, ba v odvolání se ani netvrdí, že se opírá vůbec o nějaké usnesení městského zastupitelstva nebo městské rady.

Za tohoto stavu spisů bylo povinností žal. úřadu, aby dříve než se pustil do věcného vyřízení odvolání, konal šetření, zda odvolání k němu podané starostou města T. se opírá o usnesení městské rady t.-ské, neboť teprve za splnění tohoto předpokladu mohl míti jistotu, že má před sebou opravný prostředek obce města T. jako ve sporné věci legitimované strany. Ze správních spisů není patrné, že by žal. úřad byl v uvedeném směru konal nějaké šetření po rozumu předpisu § 14 odst. 3 cit. správ. řádu, aby si tak opatřil bezpečný procesní podklad pro své instanční rozhodování, a nezbylo proto, než pro tuto podstatnou vadu řízení, stížností výslovně vytýkanou, zrušiti nař. rozhodnutí podle § 6 zák. o ss, aniž bylo lze zabývati se dalšími námitkami stížností, směřujícími proti meritornímu obsahu nař. rozhodnutí.